

Životní příběh Ing. Aleny Thinius

Autorský tým: žáci 9. Ročníku ZŠ Břečťanové, Praha 10

Šimon Hruška

Markéta Menzlová

Nikola Vondráčková

Erik Vavák

Scénář:

Žák 1: Paní Alena Thinius se narodila v roce 1935. Dětství prožila ve velmi spořádané rodině. Rodiče ji vedli ke všeobecnému rozvoji, občas jezdili na venkov, kde se učila jezdit na koni. Také byla členkou Khünova dětského sboru, ve kterém zpívala už za protektorátu. Paní Alena nám ukázala fotku a toto o svém působení ve sboru říká:

Pamětnice: 1:30 – 2:04 Tohleto jsem já, to je z vystoupení, které bylo v roce 41 a ten profesor Khün byl za to perzekuován, že se účastnil prostě třeba oslav, které souvisely s Hitlerem, ale nicméně musím říct, že jsme zpívali pouze československé písně a měli jsme na sobě národní kroje.

Žák 2: Po základním vzdělání na klášterní škole studovala paní Alena Thinius gymnázium v Michli. Ačkoli ji zajímalo studium medicíny, neměla odvalu se ke studiu přihlásit, protože její tatínek byl živnostník.

Pamětnice: 6:00 – 6:37 Měla jsem teda zálibu v medicíně, ale bohužel z kádrových důvodů jsem si vůbec netroufala přihlásit se na medicínu, ke které jsem se nakonec uchýlila na konci svého života, takže jsem studovala chemii, já jsem poslední žačka pana profesora Wichterleho, který potom v tom roce, co jsem já promovala, dostal zákaz výuky, z důvodu že je kapitalistického původu.

Žák 3: Po vysoké škole učila krátce na gymnáziu, posléze pracovala v biochemické laboratoři v nemocnici v Příbrami, na Úřadu bezpečnosti práce – normy na léčiva. Na ČVUT vystudovala postgraduální studium obor automatizace a regulace. Po srpnu 1968 došlo ke změnám nejen politickým, ale i v jejím životě. Paní Alena v té době již měla čtyřletého syna, o kterého pečovala a po ztrátě maminky se starala také o tatínka, který tuto ztrátu velmi těžce nesl.

Pamětnice: 13:11 – 14:00 Samozřejmě abych vydržela nějakým způsobem finančně, protože náš otec se zhroutil po úmrtí matky, takže byl v důchodu a měl asi 600 Kč měsíčně, takže já jsem musela udržet dítě, chůvu, a barák a ještě dědečka. Takže to nebylo dost šťastné, ale přesto jsem to přežila nějakým způsobem, a měla jsem tu vizi, jak říká paní profesorka, tak tady nemůžeš bejt, tady je to hrůza, protože oni tam začali pálit kádrové materiály a já povídám, ježišmarjá, tady to dopadne špatně.

Žák 4: Po těchto událostech získala práci v hydrometeorologickém ústavu, kde se se svými kolegy zabývala výzkumem znečištění ovzduší kolem velkých zdrojů a také se věnovala publikační činnosti. V osmdesátých letech žila v Západním Německu, kam se provdala, následně vystěhovala a vzdala se veškerého majetku ve prospěch rodiny.

Pamětnice: 20:44 – 22:23 Pak jsem byla v Německu vystěhovaná, jemonže nedělejte si iluze, protože tam obyčejný lid, musím říct, ten akcent, ten přízvuk to nikdo, to všichni poznají, to se musíte narodit tady jako ti Vietnamci, přímo tady v Česku, aby ten akcent neměli, nějakým způsobem, když přijdete do krámu a začnete si něco objednávat, hned křičej auslander, auslander, auslander a to se neodnaučili, já jsem teda byla v západním Německu, protože do východního Německa tam to byl jiný princip, jako tady, takže když jsem tam byla vdaná tak jsem žádala, aby mě někdo zaměstnal, tak mi řekli, že můj manžel je právník a že mě může živit. Tak jsem se věnovala medicíně v Heidelbergu. Chtěla jsem se vrátit do Československa, protože jsem se rozvedla. Podmínka vystěhování byla taková, že jste se museli zbavit veškerého majetku.

Pamětnice: 24:06 – 24:38 Co se týče toho Německa, abych se k tomu vrátila, tak mě nechtěli nikde zaměstnat z toho důvodu, že bych jako chemik mohla dělat špionáž a tak jsem neustále psala do české republiky, přímo prezidentovi, až tak, jestli se můžu vrátit a on mi odepsal, že se vrátit může, pokud si tady zajistím zaměstnání s bytem.

Žák 1: Přesto se vrátila do republiky a snažila se zde navázat na předchozí život, přičemž musela překonávat další nepřízeň osudu. Za 28 let práce v Československu jí byl vyměřen nízký důchod a přidělen pouze přístřešek.

Pamětnice: 26:39 – 28:11 A tady vám chci přečíst jednu větu, která je velice zajímavá. Poskytování přístřeší. Tak já jsem nejprve bydlela v podnájmu, a abych mohla vrátit vystěhovalecký pas tak jsem podle paragrafu x, y, podle zákona 53 a 41 z roku 61 osobám vracejícím se z ciziny, s trvalým vystěhovaleckým pasem, bylo přiděleno přístřeší a to přístřeší, kdybych vám ukázala, tak se budete děsit, že vůbec existuje stát, já to nerada říkám, ale to přístřeší mělo takovoule formu. Bydlela jsem ano, bylo to 12 metrů, vařila jsem na záchodě. Místo lednice jsem měla dvojí okno.

Žák 2: Z přístřešku byla však vystěhována a dva a půl roku žila v garážích, využívala také služby charitativní společnosti Naděje a postupně se vracela ke své profesi i publikační činnosti a napsala odbornou publikaci o aditivách v potravinách. Na základě svých vlastních zkušeností založila občanské sdružení na pomoc seniorům s podobným osudem.

Paní Thinius, chtěla bych se Vás zeptat, co považujete za ten největší zlom v životě, který Vás zasáhl?

Pamětnice: 39:04 – 39:24 Nejvíc mě zasáhlo při tom návratu, že jsem neměla kde hlavu složit. Že jsem se spoléhala na příslib svého syna a že jsem měla špatného právníka.

Žák 3: Co z režimu do roku 89 považujete za dobré a co na něm bylo špatného?

Pamětnice: 40:49 41:14 Já musím říct, že mě nepoškodilo nic, protože tu školu jsem vystudovala bez problémů, zaměstnání jsem si našla a problém je ten, že dneska každý z nás ztrácí jistoty.

Žák 4: Paní Thinius považuje za nejdůležitější věc v životě mít jistotu v zaměstnání a dobré rodinné zázemí. Důraz také klade na dobré vzdělání založené na poctivém, celoživotním studiu a četbě.

Žák i pamětnice z nahrávky: 47:50 - 48:09 My bychom Vám chtěli poděkovat, paní Thinius, že jste nám převyprávěla Váš životní příběh. Doufám, že ty rady, které jste ode mě slyšely a byly řečeny upřímně, vezmete vážně.